

1. fejezet

– Miért késtél? – támadt rám Rick dühösen abban a pillanatban, mihelyst kiléptünk az étterem ajtaján. Részeg volt. Arcon csapott a leheletéből áradó alkohol szaga ahogy közel hajolt hozzám. A hátamon végigszaladt a hideg.

– Hogy... mi? Én, én – hebegtem. – Nem, nem figyeltem az időt. A papírmunkát fejeztem be, amit rám hagytál, és teljesen elveszttem benne. – Magyarázkodtam. – Amikor hazaértem, már nem voltál otthon, így taxit kellett fognom. Sajnálom. De minden rendben volt, úgy tűnt, mintha nem is hiányoztam volna.

– Nem, egyáltalán nem volt minden rendben – köpte gúnyosan. – Úgy kellett megjelennem, hogy nem volt nő az oldalamon, miközben az egyik legbefolyásosabb támogatóm számított rá. Egyedül, szánalmasan néztem ki.

– Ezért mondtad neki, hogy anyám eltörte a lábát, és azért késtem, mert nem tudtam időben eljönni a kórházból? – kérdeztem hitetlenkedve. Teljesen össze voltam zavarodva amikor szóba került és végül én tűntem bolondnak.

– Igen. És legközelebb is tartod magad ehhez a történethez – ragadta meg a csuklóm, és a kocsi felé kezdett vonszolni. – Gyerünk, korán kelünk holnap. Hazaviszlek a házhoz.

– Hazaviszel? Te hol fogsz aludni?

– Otthon.

Úgy értette: a szüleinél. *Komolyan? Már megint?*

Már hozzászokhattam volna, hogy a „házat”, a közös otthonunkat, soha nem nevezte *otthonnak*. Az csak „a ház” volt. *Otthon* pedig az a hely, ahol felnőtt, a város másik oldalán. De hogy ottmaradjon éjszakára, miközben másnap együtt indulunk... egyszerűen nevetséges.

Nem mintha panaszkodnék miatta. Soha nem tettem és nem most fogom elkezdni.

Valahányszor „koncentrálnia kellett” vagy „egyedül akart lenni”, hazament. Egyébként „a házban” aludt velem és a macskával, Kole-al.

Azzal a kis döggel, aki tiszta szívéből gyűlölt. Az érzés kölcsönös volt. Mégis többször maradtunk kettesben, mint szerettem volna. Az egyedüllét nem zavart, de mégis minden alkalom keserű tapasztalat volt.

Főleg, mert ha el is akartam volna menni, nem volt hova. Csak a ház maradt. És az átkozott macska.

Anyám a testvéremmel együtt évekkel ezelőtt Európába költözött, apám pedig az utóbbi időben teljesen eltűnt. Semmi új a nap alatt. Hozzászóltam már, hogy nyom nélkül felszívódik hosszú időkre.

Az első alkalom hét teljes évig tartott, a családja legnagyobb meglepetésére. Ő volt az az apa, akiről viccelődve mondják: leugrott cigarettáért, és soha nem jött vissza.

Az első három évben minden nap vártam rá. Elképzeltem, hogy kinyitja az ajtót, belép mosolyogva, és átölel, mintha semmi sem történt volna. A negyedik év környékén valami megváltozott bennem. Talán felnőttem. Talán megértettem anyám helyzetét. Vagy talán az iskola leggonoszabb lányának kegyetlen pletykája hozta meg a fordulópontot.

Az ok sosem érdekelt igazán. Csak a tény, hogy egy idő után gyűlölni kezdtem az apámat, és azt kívántam, bárcsak inkább meghalt volna azon az éjjelen. Ez az érzés lezárt bennem mindent, megölte a reményt, a vágyódást. Könnyebbé tett.

Egészen addig, amíg három évvel később egyszerűen haza nem állított. Pont, ahogy anno elképzeltem. Mintha semmi sem történt volna. Mintha ő lett volna a világ legtökéletesebb apja.

Régen apuci pici kislánya voltam, de onnantól kezdve rá sem tudtam nézni. Nem szóltam hozzá, ő pedig lassan feladta, hogy közeledjen.

Volt még egy nagynéném az államban, de nem álltunk közel egymáshoz. Teljesen egyedül maradtam.

Sokszor megfordult a fejemben, hogy visszaköltözzök a barátaimhoz a közös albérletbe, de Ricknek és az ő tökéletes életről szőtt képének ez nem felelt volna meg. A „hamarosan menyasszonya” szerephez hozzátartozott a családi idill látszatának fenntartása.

Tudtam már egy ideje, hogy meg akarja kérni a kezem. Nem csinált belőle titkot, bár nem is mondta ki nyíltan. A jelek és utalások megtették helyette.

Másnap reggel indultunk két hétre egy luxushajóútra, még mielőtt beindult volna Rick választási kampánya. „A legfiatalabb államügyész az országban. Kompetens és igazságos.” Így szólt a kampányszövege. Minden ellenére, jó esélyei voltak.

Az apja ügyvédi irodájából járt óvodába, majd az iskolás éveit is ott töltötte, az egyik üvegkalitkában, jogi könyvek között, magántanárokkal. Rick oda való volt. Az egyetlen találkoztunk. Míg én félbehagytam a tanulmányaimat a harmadik évben, hogy titkárnőként segítsen a mindennapjaiban, ő summa cum laude végzett, és két év alatt sikeres ügyvéddé vált.

A hajóút Rick ötlete volt. Valami különlegeset akart. Az egyetem, majd a munka miatt sosem volt ideje nyaralásra. Mióta együtt voltunk, egyszer sem utaztunk sehova. Sőt, alig voltunk együtt az irodán kívül. Néha úgy éreztem, apácaként élek.

Először azt hittem, hogy majd nagy felhajást fog csapni a lánykérés körül. Beleépíti a kampányába. Megkönnyebbültem mikor rájöttem, hogy elutazunk, és hogy ez lesz az a pont, amikor megkéri a kezem. Nem akartam mást, csak hogy ez a hatalmas elhatározás szívből jöjjön. Habár... Nem voltam biztos benne, hogy valóban szívből jön, vagy csak azért teszi, mert nem akart nőtlenül indulni a választáson. A nők férfiak „megbízhatóbbnak” számítanak az emberek szemében, és majdhogynem biztos voltam benne, hogy ez volt a valódi oka.

Hat év alatt egyszer sem beszélt házasságról. Ez a hirtelen változás nagyon rossz érzést keltett bennem. Nem tudtam mit tenni—csak sodródni az árral.

Ricknek dolgoztam. Titkárnő voltam. Nem fejeztem be az egyetemet, pedig három éven keresztül benne voltam a top 5-ben a tanulmányi eredményeim alapján. Senki voltam. Semmim sem volt, amit a sajátomnak mondhattam volna.

Ha elhagyom, munka és pénz nélkül maradok, egy hely nélkül ahová mehetnék, egy ember nélkül akihez fordulhatnék. Nem volt választásom. Egy szálnalmas lény voltam. Évek óta—és csak Rick tartott életben.

Ő maga is megmondta, hogy nélküle nem boldogulnék, mert olyan vagyok, mint egy szelídített macska, aki egeret sem tudna fogni. Igaza volt. Egy unalmas introvertáltként tengettem a mindennapjaimat, akinek a boldogságot a kis buborékja jelentette könyvekkel és rajzokkal—nulla kézügyességgel. Az egyetlen igazi tehetségem az olvasás volt. Azt profi módon űztem. Csakhogy könyvekből nem lehet megélni.

– Hogy jutok majd ki a reptérre? – kérdeztem leverten, miközben beszálltam a kocsiba. Még csak saját autóm sem volt—jogosítványt sem szereztem soha. Rettegtem tőle. Talán a vezetéstől, talán az önállóságtól. Vagy mindkettőtől. Ki tudja?

– Ugyanúgy, ahogy idejöttél. Hívj egy taxit. Ha fizetsz neki, még a bőröndöket is segít bepakolni – morogta, miközben beindította a motort. Nem voltam benne biztos, hogy jó ötlet mellette ülni, főleg azután hogy mennyit ivott, de nem szóltam. Nem mertem.

Néha elgondolkodtam rajta, miért is rettegek ennyire tőle. Sosem bántott. Nem volt rossz kapcsolatunk. Hanyag volt? Igen. Gúnyos? Olykor. Bántalmazó? Nem.

Mégis, hiába törtem rajta a fejem, sosem találtam rá szolid választ. Ahogy arra sem hogy miért vagyok még mellette. Vagy miért hagyjam el.

Ahogy teltek a percek, a csend egyre nyomasztóbb lett. Amint megérkeztünk a házhoz, szó szerint kiugrottam az autóból. Egy szó nélkül, hátra se pillantva rohantam fel a bejárati ajtóhoz. Rick már rég elhajtott mikor egy pernyi bénázás után végre beestem a házba, és halkán becsuktam magam mögött az ajtót.

Legszívesebben hangosan becsaptam volna, hogy beleremegjenek a falak, de nem ment. Soha életemben nem csaptam hisztit. Nem is tudtam, képes lennék-e rá. Mindig mindent némán tűrtem, legyen szó Rickről, a családomról, barátokról vagy munkatársakról. Bákiről.

Vajon valaha is vitatkoztam Rickkel? Töprengtem. Valaha is feleltem rá a hangom? Kétlem.

Megráztam a fejem, és a kezeim ökölbe szorultak. Mély levegőt vettem, majd a hátamat az ajtónak támasztottam.

– A francba – motyogtam, aztán nagy sóhajjal lerúgtam a magassarkút.

A lábaim sajogtak a rózsaszín undormányban, amit csak Rick kedvéért vettem fel. A ruhával együtt érkezett, amit vett nekem az estére. Babarózsaszín cipő, a babarózsaszín koktélsruhához. Utáltam. Életemben nem hordtam még semmi hasonlót.

Középiskolában rocker voltam. Igazi lázadó. cigi, heavy-metal és minden, ami hozzá tartozott. Fekete körmök, fekete haj, fekete ruhák. Azután, mikor egy évvel a kortársaim előtt érettségiztem, felhagytam ezzel: visszafestettem a hajam az eredeti, platinaszöke, és pasztellszínekkel, késsel meg zölddel frissítettem a ruhatáram. De rózsaszínnel soha.

Rick ezt tudta—tudnia kellett volna, de láthatóan nem érdekelték a részletek.

Egy gyors zuhany után—amit nem tudtam korábban beiktatni az egész napos irodai gubbasztás, majd rohanás miatt—végre lefeküdtem a kanapéra a legkényelmesebb pizsamámban, egy pohár borral és a tévében gyilkolószó Dexterrel.

Rickkel ellentétben szerettem ezt a sorozatot. Kis mértékben sem egyezett az ízlésünk. Emiatt már soha nem huppantunk le a tévé elé egy tál popcorn társaságában kikapcsolódni. Korábban próbálkoztam, de mikor mindig az néztük, amit ő akart, elkezdtem kerülni ezt a közös programot. Még egyel kevesebb dolog, amin osztoztunk.

Másnap reggel Kole keltett fel. A mellkasomon ült és amint kinyitottam a szemem, a kezeimet az arcom elé kaptam. Tudtam, hogy nem úszom meg karmolás nélkül. Mindig ezt csinálta, ha este

nem kapott elég kaját a nevetséges diétája miatt. Gyorsabb volt nálam, úgyhogy mikor lesöpörtem magamról, két hosszú karmolásnyom égett az állkapcsomon.

Ez a macska pokoli egy teremtmény volt, és az első számú ellenségem. Pedig nem volt szokásom gyűjteni őket. Én voltam, aki jóban van mindenkivel. Vagyis inkább a többséggel. Kevés ember került fel a „tiltólistámra”. És szeretem azt hinni, hogy mások is így álltak hozzám.

Nem mintha különösebben érdekelt volna. Egyáltalán nem számított, hogy szeretnek-e, vagy sem. Ricknek viszont rögeszméjévé vált, hogy mindenki jó véleménynel legyen róla, ezért mint valami láthatatlan kiterjesztése, nekem is úgy kellett viselkednem, hogy ezt elősegítsem. Sőt, nekem is közkedveltté kellett válnom.

Kole nyávogott, majd fűjt amikor ránéztem. Esküszöm, sokszor megfordult a fejemben, hogy kihajítom az emeletről. Főleg, amikor a ruháimra pisilt. Vagy az ágynak arra az oldalára, ahol én aludtam. Egyszer még a táskámat is összekeverte a macskavécével. Az a táska mindenestül repült a kukába.

Sajnos Rick imádta. Néha azon gondolkodtam, jobban szereti-e őt, mint engem. A jutalomfalatok és játékok erről árulkodtak. Nekem utoljára olyan régen hozott bármit is, hogy már nem is emlékeztem rá. Kivéve persze a ruhát, meg a cipőt.

Az óra hajnali négyet mutatott, és mivel esélyem sem volt visszaaludni, elfoglaltam magam az indulás előtti utolsó teendőkkel. A reggeli felforgatta a gyomromat, a kávé nem segített a levertségemen és még a zuhany után is úgy éreztem magam, mint akit agyonvertek. Két óra múlva sem álltam készen az indulásra, pedig a táskák már a tornácon vártak a taxira, a macskakonzervek pedig a pulton a bejárónőre. Az ablakokat háromszor ellenőriztem, és a kezemben markolászott ajtókilincset is többször nyomkodtam le a kelleténél, miközben meredten néztem magam elé.

A taxisnál már elfogyott az energiám, amikor nagy bocsánatkérések litániáját adtam elő neki, miközben morgolódva rakosgatta be a bőröndöket—az enyémet és Rickét egyaránt—a csomagtartóba. Egész úton a kistáskámba kapaszkodva bámultam az ébredező várost, miközben a gyomrom görcsben állt az utazás gondolatától. Valami nem hagyott nyugodni. Egy furcsa előérzet, ami ott motoszkál az ember fejében. Habár lehet hogy csak a tömeg és az előttünk álló hosszú út zaklatott fel. Repülő, átszállás, repülő, taxi, hajó. Bárcsak egy közeli erdőben egy faház lett volna az úticél...

A reptér tele volt élettel. A zaj, járó motorok, dudálás, beszélgetés, kiabálás, sírás, a bőröndök kerekének kopogása a térkövön, pillanatok alatt a fejemben zúgott. A halántékom lüktetni kezdett és azt sem hallottam, amikor a taxisofőr elköszönt.

A tömeg sodort magával, mint valami falevelet a folyó. Az arcom égett amikor leadtam a poggyászokat és a hölgy együttérző mosollyal a kezembe nyomta a beszállókártyámat. A terminálon belül végül előhalásztam a telefonomat a táskám mélyéről, hogy felhívjam Ricket, és megtudjam, hol találom ebben a hatalmas rengetegben.

Ujjaim ledermedtek a hívógomb felett és a tekintetem elhomályosult. *Mi lenne, ha egyszerűen faképnél hagynám?* Vennék egy jegyet valahová, akárhová, és eltűnnék. Pont úgy, ahogy apám tette régen. Nem lenne többé zajos New York, nem lennének titkárnői feladatok, nem lenne köcsög macska, és nem lenne Rick a maga tökéletességmániájával. Csak én, a táskám és az ismeretlen.

Kivenném a pénzem a számlámról, és eldobnám a bankkártyám. Bérelhetnék egy kis lakást valahol, és keresnék munkát. Bármit, csak ne titkárnő legyek. Felszolgálnék vagy könyveket árulnék. Egy álom válna valóra. Hátrahagynám a telefonom, itt az egyik padon és csak a testvérem számára emlékeznék. Úgysem tudtam senki másét megjegyezni.

Olyan csábító volt a gondolat, hogy bizsergett a bőröm. Nem kellene igent mondanom Ricknek, ha megkéri a kezem. Nem kellene mosolyognom a kamerák előtt, amikor megválasztják. Nem kellene árnyékként állnom mellette, mint valami odaadó feleség.

– Chandra. – A nevem hallatán felkaptam a fejemet és az ujjaim a telefon köré fonódtak. Rick intett a közeli kávézó mellől, mintha nem is ő vett volna észre elsőre.

Gyáva bolond. El kellett volna mennem, amíg lehet, de nem volt hozzá bátorságom. Helyette a lépteim egyre közelebb vittek a végzetemhez.

2. fejezet

Négy nappal később

– Ezt... gondolkodnom kell...– be sem fejeztem a mondatot, már rohantam is kifelé, fel egy lépcsősoron, hogy a lehető legtávolabb kerüljek Ricktől ezen az átkozott halálbárkán. A hangja, ahogy a nevemet kiáltotta, még mindig a fülemben csengett, miközben a korlát megállított a fedélzeten.

Hátrapillantva láttam, hogy Jack megragadta Rick alkarját, visszatartva őt attól, hogy utánam jöjjön. Mindig is kedveltem Jacket. Még gyakornok volt, amikor elkezdtem dolgozni az ügyvédi

irodában, és azóta barátok lettünk. Alkalmanként, hétvégente együtt grilleztünk a családi házuk udvarán.

Nem számítottam rá, hogy itt lesz. Ahogy arra sem, hogy még két kollégánk eljön a feleségeikkel. Rick három gyerekkori barátja is meglepetés volt a javából.

Azt hittem—reméltem, hogy ketten leszünk. Azt vártam, hogy ez rólunk fog szólni. A mi kapcsolatunkról, az életünkéről, a jövőnkéről, nem pedig egy bemutatóról, mint valami rendezvényen. De még ezt is el kellett csesznie.

Azt mondtam magamnak, hogy majd megnyugszom, amint kifut a hajó. Helyette viszont egyre zaklatottabb lettem. Nem az volt a baj, hogy nem kedveltem ezeket az embereket, hanem egyszerűen nem akartam velük lenni—mégis rá voltam kényszerítve.

Ha követett is valaki, elveszített a delfineket bámulók tömegében. Nem akartam kockáztatni, úgyhogy elindultam a hajót felé. Gondolkodnom kellett és az tűnt a legtávolabbi pontnak ezen a hatalmas monstrumon.

Siettemben nem tudtam kikerülni egy gyereket, aki nekem rohant, kibillentve az egyensúlyomból. Két kézzel kellett megragadnom a korlátot, hogy talpon maradjak. A kölyök lehetett vagy tízéves, de az erejét egy bika is megirigyelte volna. Rám sem hederítve rohant tovább, el az anyja elől, aki lihegve, mindenkitől elnézést kérve loholt a nyomában.

Megráztam a fejem, és folytattam az utamat. Rengeteg ember mellett haladtam el, de egy kis csoport fél percig mégis lekötötte a figyelmemet: négy különböző korú gyerek veszekedett hangosan, egyikük egyre jobban felhergelve magát. Az apjuk egy alvó babát tartott a karjában, és suttogva próbálta csitítani a többi.

Miért kell ennyi gyerek, ha fegyelmezni sem tudják őket? Fogadni mernék, hogy az előbbi kisfiú és az anyja is közéjük tartozik. Nagyon hasonlítottak.

Ismét megráztam a fejem. Nem az én dolgom. Amúgy is sokkal sürgősebb ügyem van. Mondjuk eltűnni a következő másfél hétre. Picsába.

A célokat sosem értem el. Heather hullámos, vörös haja olyan volt, mint valami világítótorony, ami a viharra figyelmeztet és ledermedtem. A csajjal nem volt baj. Csinos harmincas egy gyerekkel és egy nagyon kedves személyiséggel. A baj ott kezdődött, hogy nem az én barátom volt, hanem Rické. Néhány lépésnyire állt tőlem háttal, úgyhogy sarkon fordulva rohantam vissza, ahonnan jöttem. *Hogy a fenébe előzött meg?* Alig kaptam levegőt a sietségtől és a szívem is majd kiugrott a helyéről. Szinte éreztem az ereimben pumpáló vért és a pólóm a hátamhoz tapadt az izzadságtól.

Az új céloim egy lépcső volt, ami egy szinttel feljebb vitt. Pont ott, ahol a rakoncátlan gyerekeket láttam.

Csak pár perc csendet és nyugalmat akartam, hogy gondolkodhassak. Miért volt ez olyan nehéz megérteni? Nem tudtam *igent* mondani, majd később megbánni. Át kellett gondolnom. Egyedül. Hogy aztán gyűlölhessem a döntést, amit meghoztam—mert kit áztatok? Nem fogok nemet mondani. Nem hoznám ilyen helyzetbe Ricket a barátai előtt. Ha akartam volna, már régen véget vetettem volna ennek. Egy könnycsepp gyűlt a szememben, amit dühösen letöröltem. Szánalmas, gyenge és kicsi voltam.

A szeretet és kötődés tartott Rick mellett—a szerelem már régen elillant—és a kapcsolatunk is messze nem olyan volt, amilyenre vágytam. Mindig egy határok nélküli, legyőzhetetlen szerelemről álmodtam. Olyanról, ami átível minden akadályt. Ami valóban szeret, szenvedélyesen, gondolkodás és határok nélkül. Nem ez az imitáció, amit előadtunk. Ez csak hamu volt. Még csak nem is egy szikrája annak a lángnak, amelynek fényesen kellene égnie, felperzselni a világot, elérni a csillagokat, értelmet adni egy ember életének.

Azt akartam, hogy Rick legyen a szikráim. A fény a sötétségben. De ennyi idő után be kellett látnom, hogy az álomom soha nem lesz valóság. Csak egy álom marad. Feladtam hogy megtaláljam azt a férfit, aki választ ad minden kérdésemre, elfogadja a hibáimat, és a legnehezebb időkben is szeret. Azt, aki többre tart egy csinos nőnél vagy egy feleségnél a jobb imázsért a nyilvánosság előtt.

Mégis bíztam benne, hogy még rendbe hozhatjuk azt, ami elromlott közöttünk. Ez lehetett volna rá az esélyünk. Ami rólunk szólt. Kettőnkéről. Rick Cooperről és Chandra O'Haráról. Nem Rickről, Chandráról és a stábról.

Francba.

Beleütköztem valakibe. Bocsánatot sem kértem, csak mentem előre. Nem voltam a jelenben. Valahol messze bolyongtam a haldokló reményeim és vágyaim mocsarában.

Vissza kellett volna mennem az egyetemre, folytatni, ahol abbahagytam. Mostanra meglenne a doktorim, a saját gyakornoki éveimet tölteném, építve egy karriert és egy életet, ami nem függ senkitől. Talán találkozottam volna valaki mással, és talán boldogabb lennék, nem hallgatva állandó kritikát minden mozdulatomról. Nem kellene egy olyan munkát végeznem, ami kiszípoloz és amit utálok tiszta szívemből. De én hallgattam a barátaimra. Hallgattam anyámra, akik szerint hülyeség lett volna elhagyni Ricket és egy ilyen *biztos* jövőt.

Basszák meg. Mindannyian.

– Állj meg, te kis mocsok! – kiáltott valaki mögöttem, és kizökkentett az önsajnálataból. Nem volt időm kitérni, mikor az előbbi dühös fiú újra belém rohant, ismét felborítva. A földre estem, egyenesen a csípőmre. Fájdalom hasított az oldalamba és az egész jobb karomba ahogy tompítottam az esést. Borzasztóan fáj, azonnal elzsibbadt, és hangosan káromkodtam, miközben a fiú és a nővére—aki utána kiabált—olyan szavakkal dobálóztak egymásra, hogy még én is belepirultam.

A gyerekeket még több kiabálás követte. *A szüleik, meg a többi testvérük*, gondoltam. Ahogy felpillantottam, a tekintetem találkozott Rickével, aki ott állt a bámészkodók között. Ő is észrevett, és a szemeim tágra nyíltak, ahogy az arcát eltorzította a düh. Pánikba estem. Nem akartam szembenézni vele. Nem akartam beszélni vele; magyarázkodni, bocsánatot kérni, megalázkodni. Még nem akartam *igent* mondani.

A fiú felpattant és menekülni próbált a nővére elől, aki utánacapott. Csakhogy én is ugyanolyan elkeseredetten menekülni akartam. Egyszerre tápászkodtunk fel. A fiú rálépett a hosszú szoknyámra, arccal előre elvágódott, én pedig botladozva kerestem az egyensúlyomat a nedves hajópadlón. Kiáltások hangzottak körülöttem. Valaki felsikoltott.

Oldalra kaptam a fejem, egy sárga folt oda vonzotta a tekintetem és a fejemben vészcsengők egész armadája zendült fel. Tekintetem a lányra tapadt, aki kapálózó karokkal zuhant hátrafelé. Át a korláton.

Vállig erő, gesztenyebarna haja lobogott a szélben. Élénkzöld szemei tágra nyíltak, meglepődés és rémület csillogott bennük. Vékony rózsaszín ajkai sikolyra nyíltak. Nem őt hallottam az imént—csak most szabadult ki hang a torkán.

Ösztönből mozdultam, utánanyúltam. Szó szerint követtem, ugrottam hogy elkapjam a vékonyka testét. Bármit, amit meg tudok ragadni.

El kell érnem. Muszáj elérnem. Sikította egy hang a fejemben.

A karjai túl messze voltak. Az ujjaim a rikító sárga ruha anyagát ragadták meg a mellkasánál. Hála istennek rövid ujjú nyári ruhát viselt. Nem olyan spagetti pántosat, ami nem tart semmit.

Átbucskáztam a korláton. A bal kezemmel a felső peremet markoltam, a jobbal a lányt. A tükörsima fa csúszós volt. Túl széles. Az ujjaim pillanatokon belül csúszni kezdtem a rajta lévő permettől.

Minden másodperc kínszenvedés volt, perceknek tűnt. Az emberek felénk rohantak. Túl lassan. Meg sem tudtam szólalni, a fogaim összeszorítva erőlködtem hogy ne zuhanjunk mindketten a mélybe. A hosszú szoknyám beakadt az öngyilkos ugrás közben, kifeszülve mellettem, eltakarta a fedélzet jó részét. Még talán a kezem alatt is volt belőle.

A lány kapálózott a szorításomban, sírt, sikított, kétségbeesetten kapaszkodott az alkaromba, körmeivel karmolva végig rajtuk. Egy férfi hasra vetette magát mellettem, kicsúszott az alsó korlát alatt, próbálta elérni, de a lány túl messze volt. Mások is követték a példáját, de senki sem járt sikerrel. A férfi az arcomba kiáltott valamit, de nem fogtam fel. A vér dübörgött a fülemben, a lüktetés minden más hangot elnyomott. Verejték csurgott a homlokomból a szemembe, az izmaim égtek, nem bírtam elég levegőt szívni a tüdőmbe. Az ujjaim csúsztak de senki nem vette észre, senki nem ragadta meg hogy rajtam segítsen. A sárga pamut megadta magát és elszakadt. Egyre kevesebb tartotta a lányt vissza hogy leessen.

Nem voltam erős, az izmaim a múlté voltak, és átkoztam magam, amiért lemondtam az edzésekről. Mégis próbáltam közelebb emelni a lányt a férfihoz. Kétségbeesetten küzdöttem.

Fogcsikorgatva összeszedtem minden erőmet, és egy ordítással felhúztam őt. A csuklóm fájdalmasan roppant.

A lefelé húzó súly hirtelen eltűnt, de vele együtt minden erőm is elillant a szélben. A hajó megrázkódott, az utasok oldalra tántorodtak, én pedig zuhantam. Le a mélybe.

Az utolsó dolog amit láttam, rémült arcok tömkelege volt, ahogy kihajolnak és néznek. Figyelték ahogy a testem belecsapódik a vízbe és pillanatok alatt eltűnik a hullámok között.

Az utolsó gondolatom az volt, hogy legalább nem kellett *igent* mondanom.

3. Fejezet

Fájhat a halál ennyire? Elvileg békésnek és fájdalommentesnek kéne lennie. Hacsak nem a pokolban vagyok.

Azt hiszem, meg is érdemlem, hogy idekerültem. Soha nem jótékonykodtam, nem segítettem hajléktalanon... hacsak nem számít az az egy alkalom, amikor vettem egy hamburgert egynek.

Anélkül, hogy kinyitottam volna a szemem, oldalra fordultam. Öklendező köhögés lett úrrá rajtam. Égett a torkom és az orrom. Még a tüdőm is fájt, miközben a víz feltört a gyomromból.

Bassza meg. Pokol. Igen, biztosan ott vagyok.

Más magyarázat nincs. A szemeim csukva maradtak, mert féltam a látványtól ami várt rám. Nem

akartam szembesülni az örök kárhozattal. Nem mintha alapból ki tudtam volna nyitni őket. Azok is égtek a sós víztől. Minden porcikám fájt. Olyan volt, mintha órákon át egy tonnás kalapáccsal vertek volna.

Legalább tíz perc kellett, mire a fájdalom és a köhögés enyhült. Hosszú, lassú lélegzeteket vettem, minél több friss oxigént szívva a tüdőmbe. A szívem hevesen vert, és apró gombóccá húztam össze magam a hűvös homokon, ami az ujjaim között pergett.

Nem tudtam mennyi ideig maradtam ott. Egy idő után csak szédülést és hányingert éreztem, társítva egy hasogató fejfájással. Tán nem is voltam végig eszméletemnél. Ki-be sodródtam.

Percek, órák—talán napok teltek el. Csak a fájdalmat és a csillapíthatatlan reszketést éreztem, ahogy a vizes ruhám sajgó testemhez tapadt és a csontjaimat átjárta a hideg. A fogaim vacogtak amikor végre megmozdultam. Remegő karjaimra támaszkodva olyan érzésem volt, mintha mozogna alattam a talaj. Kinyitottam a szemem.

Mi a szar?

Körbenéztem a sötétben—csak a holdfény világította meg az éjszakát, sötétlilára festve az eget a horizonton. Lélegzetelállító volt, de nem tudtam értékelni a szépségét. A víz nyugodtan hullámozott, a szél pedig újabb hideg fuvallatot hozott az irányából, mire összekoccantak a fogaim és a karjaim magam köré fonódtak. Jobbra és balra végtelen, üres part húzódott fehér homokkal, amely szinte csillámlott, ragyogott az éjszakában.

Szenvedve elfordítottam a fejem, hátrapillantva és még a lélegzet is bennem rekedt. Pár lépésnyire mögöttem erdő terült el—a fák nyugodtak, magasak és fenyegetők. Zöld és kék leveleik alig rezdültek.

De valami más mozdult. Hang nélkül, de éreztem. Valami ott bújkált, engem figyelve.

– Hello – szólítottam meg rekedten, reszketve. Idegesség, félelem, kétségbeesés keveredett abban az egyetlen szóban.

– Van itt valaki? – kiáltottam kissé hangosabban, miközben könnyek gördültek le az arcomon.

Nem jött válasz, és az a nyomás, ami eddig rám nehezedett, enyhült. *Csak a képzeletem.* Biztos bevertem a fejem. Csillagok táncoltak a szemem sarkában. Pislogtam, de nem tűntek el.

Felpillantottam az égre, majd körbenéztem újra, és ismét kiáltottam.

Semmi. Teljesen egyedül voltam. Nem úsztak hajók a horizonton, nem volt se móló, se ház a közelben. Nem fürdőzött senki a kristálytisztá vízben. Nem hallatszott más, csak a hullámok zúgása, mint valami el nem haló visszhang a távolból.

A reszketésem felerősödött—az idegeim játszottak velem, ahogy felfogtam, hogy mekkora bajba kerültem.

Leestem a hajóról. A vízbe zuhantam és elvesztettem az eszméletem. A képek, mint valami film játszódtak le a szemeim előtt. A kislány könnyes arca nézett velem farkasszemet mikor a semmibe meredtem. Minden más elhomályosult. Semmi másra nem emlékeztem. Csak a fájdalom maradt. A hátam és a koponyám majd széthasadt. Azt hittem, hogy meg fogok halni.

És mégis élek. Egy ismeretlen, furcsa helyen vagyok. Zavartan, fáradtan, kétségbeesetten.

– Várok – motyogtam, mert kellett egy hang, amit halljak. – Valaki majd rám talál. – Kellott egy kegyes hazugság. – Vannak itt emberek valahol. Csak meg kell várnom őket. – De tudtam hogy senki sem fog jönni. Éreztem, valahol mélyen a lelkemben.

Elaludtam. A fájdalom és kimerültség nyert az ébrenlétért küzdött harcban. A nap már magasan járt, amikor megmozdultam és azt kívántam, bár ne tettem volna. Nyöszörögve felültem, felkeltem és gondolkodás nélkül elindultam egy irányba a part mentén. Az ösztön hajtott. Túl akartam élni és még mindig ott volt bennem a bolond remény, hogy civilizációra találok ha eleget megyek.

A ruhám már régen megszáradt, mialatt a nap meg sem moccant az égen. Minden lépés gyötrelmes volt. A könnyű, hosszú szoknyám is úgy érződött, mint egy tonnás súly. A hajam összetapadva, kócosan hullott a hátamra, szinte húzta a fejemet. Fáradt voltam.

– Csessze meg – motyogtam. Nem mintha bárki lenne itt aki lát bugyiban. Egy kinyúló fa ágára akasztottam a babakék, szakadt szoknyát és úgy mentem tovább. Legalább jó lesz útjelzőnek ha visszafordulnék. Órákat gyalogoltam. Legalábbis óráknak tűnt. A homok minden lépésnél felcsapott a fenekemhez. A szandálom rég a múlté volt, elveszett valahol a tenger mélyén. A víz zavartalanul terült el mellettem jobbra, míg az erdő időtlenül sorakozott a balomon. Semmi változás nem volt ahogy haladtam előre. A nap végre útjára indult a hatalmas hegy felé, ami a fákon túl nyúlt fel a felhők közé. A csúcsai fehéren világítottak és gyakran azon kaptam magam, hogy a hóra gondolok. Vízre. A szám olyan volt mint a Szahara.

Innom kell. Vízre van szükségem.

A gondolatot, egy színes folt zavarta meg. Ott lebegett a távolban és megszoráztam a lépteimet. *Élet.* Gondoltam. *Emberek. Megmenekültem.* Biztos voltam benne, hogy most már nem lehet baj. Volt ott valaki elől. Haza fog juttatni. Vagy hív valakit aki hazavisz. Vissza a házba. Vissza Rickhez.

Már csak egy pici és ott vagyok. A szívem kalapált. Pár méter.

A lábaim a földbe gyökereztek. Mozdulni sem tudtam. Elnéztem jobbra, a tenger felé. Balra fordítottam a fejem és a tekintetem végigfutott egy fa törzsén, egészen fel a koronájáig. Majd a távolba néztem, a hegyre, a fehér ormokra. Végül hátrafelé tekintettem. A végeláthatatlan homokra, ahonnan jöttem.

– Lehetetlen. – Minden gondolat megszűnt a fejemben, mert ahogy ismét előre fordultam, nem tudtam nem látni azt a kék tüllszoknyát, amit órákkal korábban egy fa ágára tekertem fel. Most egy madár ült rajta. Éles szemei szinte belém vájtak, úgy, mint a karmai az alattuk lévő anyagba. Nem fordultam meg idő közben. Víz jobbra, erdő balra, hegy azon túl. Soha nem volt fordítva. Csak előre mentem. És ez nem egy sziget. Nem lehet az. Látom a partot, egy kis félszigetet a távolban. Arra igyekeztem. Csak sosem kerültem közelebb.

A lábaim megadták magukat. Ahogy a térdem belesüppedt a pergő homokba, minden maradék reményem tova szállt. Egészen eddig bennem motoszkált az érzés, hogy valahova távolra kerültem el az otthonomról. Valahova nagyon, nagyon távolra. Most már biztos voltam benne.

A tekintetem ismét a ruhadarabra vándorolt. Majd a madárra, aki idő közben elfordította a fejét, mintha nem bírná nézni a szenvedésem.

– Hogy a bánatba nézhetsz ki ennyire csúnyán? – kérdeztem a fekete tollú ocsmányságtól, miközben könnyek szöktek a szemembe. A kesernyés dögszag megütötte az orromat és a kezem a szám elé kaptam. – Mégis hol vagyok és mi a bánat folyik itt?

Nem válaszolt. Nem is nézett vissza rám vörös szemeivel. A lábát emelte fel helyette, majd karmával végigszántott a begyén oszladozó húson, ami szinte bugyogott, mintha savat öntöttek volna rá. Törött csőrét végül beledugta a szőrbe, ami foltokban az oldalát borította, a hosszú tollakkal díszített szárnya alatt.

Sikítva menekültem volna a látványtól, ha lett volna bennem elég erő. Vagy elég hit, hogy van kiút ebből a rémálomból.

De tudtam, hogy ez bizony a valóság.